

udgjorde bevilgede, men endnu ikke udbetalte beløb til manuskriptstøtte, stipendier, produktionsgarantier m. v.

Oparbejdelsen af denne betydelige formue må ses på baggrund af, at fondens bestyrelse i sine dispositioner over fondens midler har fulgt en henstilling fra ministeriet for kulturelle anliggender om at disponere inden for de bevillingsmæssige rammer, som fra regeringens side har været fastlagt for ministeriet for kulturelle anliggender.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 38 om, at loven skal optages til revision senest i folketingsåret 1970-71, må — som nævnt ovenfor i de almindelige bemærkninger — først og fremmest ses som udtryk for, at folketinget ønskede at få lejlighed til efter en periode på 5-6 år at vurdere de nye støtteordninger for film- og biografbranchen ud fra de i den forløbne periode indhøstede erfaringer.

Administrationen af de ved 1964-loven gennemførte bestemmelser på dette område har naturligt været fulgt med betydelig interesse, men også med kritik, ikke blot fra film- og biografbranchens side, men også fra offentligheden iøvrigt.

Der har hos mange biografbevillingshavere kun været ringe sympati for den del af fondens virksomhed, der har bestået i oprettelsen af en filmskole og i støtten til kunstnerisk værdifulde film. Baggrunden for denne holdning har været utilfredshed med, at penge, der hidrørte fra biografbesøg, anvendtes til formål, der var uden interesse for biograferne.

Omvendt er der lejlighedsvis fra anden side blevet rettet bebrejdelser mod filmfonden for ikke i tilstrækkelig grad at støtte kvalitetsproduktionen og eksperimenterne.

Såvel filmfondensbestyrelsens som filmrådets sammensætning har været gjort til genstand for diskussion og kritik i de forløbne år. Kritikken har især beskæftiget sig med det forhold, at samme organ — filmrådet — har skullet bedømme en film både i relation til spørgsmålet om forudgående støtte i form af manuskriptstøtte og produktionsgaranti og i relation til spørgsmålet om efterfølgende tildeling af kvalitetsbidrag. Spørgsmålet om film- og biografbranchens 50 pct.'s repræsentation i filmfondens bestyrelse har også været gjort til genstand for debat.

Under alle omstændigheder må det spørgsmål melde sig, når man står overfor en revision af loven, om de i 1964 gennemførte støtteforanstaltninger for den danske filmbranche i rimelig udstrækning har virket efter hensigten, som først og fremmest var at skabe grundlag for en øget produktion af kvalitetsfilm her i landet.

Hertil kan for det første siges, at den danske film-

produktion i hvert fald ikke, som man befrygtede, er ophørt. Tværtimod er der blevet produceret et i forhold til landets størrelse meget betydeligt antal spillefilm pr. år, heraf en række kunstnerisk ambitiøse film, som antagelig ikke var blevet produceret, hvis filmordningen ikke havde eksisteret. Som eksempler kan nævnes Henning Carlsens „Sult“ og „Mennesker mødes“, Palle Kjærulff-Schmidts „Der var engang en krig“, Lene og Sven Grønlykkes „Balladen om Carl Henning“, Knud Leif Thomsens „Midt i en Jazztid“, Henrik Stangerups „Giv Gud en chance om søndagen“ og Frantz Ernst's og Charlotte Strandgaard's „Ang. Lone“.

En række af de organisationer, som af ministeriet for kulturelle anliggender er blevet anmodet om at fremkomme med deres betragtninger til brug ved arbejdet med revisionen af loven, har da også — uanset at de har fremsat en række ændringsforslag til enkelte bestemmelser i loven — helt klart givet udtryk for, at de anser grundtanken med filmfonden og den principielle struktur i den gældende lov for at være et nyttigt instrument for en fortsat udvikling til gavn for dansk film.

Alt i alt er det ministeriets opfattelse, at den i 1964 skabte filmstøtteordning har ført til en forbedring af vilkårene for filmproduktionen i Danmark. Der er næppe tvivl om, at vilkårene for en kunstnerisk filmproduktion idag ville have været meget ringe, hvis filmstøtteordningen ikke var blevet gennemført.

Situationen for den danske filmproduktion tegner sig fremdeles ikke særlig lys. Biografbesøget er stadig faldende, i perioden fra 1965-69 er antallet af solgte billetter således faldet med 7,3 mill. Danske spillefilm, der for få år siden tegnede sig for henimod 33 pct. af den samlede omsætning i biograferne, har fået denne andel reduceret til 20 pct.

En opretholdelse af betydelige støtteforanstaltninger for den danske filmproduktion vil derfor efter ministeriets opfattelse være en absolut forudsætning for, at der fortsat vil kunne produceres kvalitetsfilm i Danmark.

De erfaringer, der er indvundet siden 1964-loven trådte i kraft den 1. januar 1965, synes dog at motivere, at der på en del punkter foretages ændringer i loven. Lovforslagets bestemmelser er udformet efter en nøje overvejelse af de forskellige forslag, som ministeriet for kulturelle anliggender har modtaget fra organisationer m. v., sammenholdt med de indtryk, man i ministeriet har dannet sig af fondens virksomhed i de forløbne år.

Til de enkelte bestemmelser skal man iøvrigt knytte følgende bemærkninger: